

14. Лисенко Ю.Г., Єгоров П.В. Організаційно-економічний механізм управління підприємством. Економіка України. Вип. 1. Київ: [б. в.], 1997. С. 86–87.
15. Петрова С.В. Механізми забезпечення мотивації працівників у системі охорони здоров'я: державно-управлінський аспект: дис. ... канд. наук з держ. упр.: спец. 25.00.02. Одеса, 2010. 220 с.
16. Атаманчук Г.В. Государственное управление: проблемы методологии правового исследования. Москва, 1975. 273 с.
17. Альберда Т.Г. Механізм як загальнонаукова і правова категорія («правовий механізм»). Молодий вчений. 2013. № 2 (02). С. 64–68.
18. Малько А.В., Шундинов К.В. Цели и средства в праве и правовой политике: монография. Саратов: Изд-во ГОУ ВПО «Саратовская государственная академия права», 2003. 296 с.
19. Шереметьва О.Ю. Правове регулювання валютних ризиків на авіатранспорті. Повітряне і космічне право: матеріали V Міжнародної наук.-техн. конф. «Авіа-2003». Київ, 2003. Т. 8. С. 8.51–8.55.
20. Корсун С.І. Механізм адміністративно-правового регулювання запобігання фінансуванню тероризму. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Юриспруденція». 2013. № 6-2. Т. 1. URL: http://www.pap.in.ua/3-1_2013/7/Korsun%20S.I.pdf.
21. Теория государства и права / С.С. Алексеев, С.И. Архипов, И.В. Игнатенко и др.; под ред. В.М. Корельского, В.Д. Первалова. 2-е изд. Москва: НОРМА, 2000. 616 с.

УДК 351:341.333.25 346

САВЮК М.Ф.

РОЛЬ НОРМ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА УКРАЇНИ ТА РУМУНІЇ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ТРАНСКОРДОННОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

У статті розкрито роль норм адміністративного права України та Румунії в забезпеченні транскордонного співробітництва України та Румунії. Норми адміністративного права регулюють адміністративні дії публічної адміністрації України та Румунії. Ці адміністративні дії спрямовані на посилення й поглиблення добросусідських відносин між територіальними громадами та органами державної влади, які знаходяться під юрисдикцією обох країн. Крім того, за допомогою норм адміністративного права укладаються й виконуються міжнародні та адміністративні договори, здійснюється виконавча й розпорядча діяльність з метою забезпечення транскордонного співробітництва України та Румунії.

Ключові слова: адміністративні дії, добросусідські відносини, норми адміністративного права, публічна адміністрація, органи державної влади, територіальні громади, транскордонне співробітництво.

В статье раскрыта роль норм административного права Украины и Румынии в обеспечении трансграничного сотрудничества Украины и Румынии. Нормы административного права регулируют административные действия публичной администрации Украины и Румынии. Эти административные действия направлены на усиление и углубление добрососедских отношений между территориальными сообществами и органами государственной власти, которые находятся под юрисдикцией обеих стран. Кроме того, с помощью норм административного права заключаются и выполняются международные и административные договоры, осуществляется исполнительная и распорядительная

деятельность с целью обеспечения трансграничного сотрудничества Украины и Румынии.

Ключевые слова: административные действия, добрососедские отношения, нормы административного права, публичная администрация, территориальные общины, территориальные общины, трансграничное сотрудничество.

The article reveals the role of the norms of administrative law of Ukraine and Romania in ensuring cross-border cooperation between Ukraine and Romania. The norms of administrative law govern the administrative actions of the public administration of Ukraine and Romania. These administrative actions are aimed at strengthening and deepening good-neighborly relations between territorial communities and state authorities under the jurisdiction of both countries. In addition, with the help of the norms of administrative law, international and administrative agreements are concluded and executed, executive and regulatory activities are carried out in order to ensure cross-border cooperation between Ukraine and Romania.

Key words: administrative actions, cross-border cooperation, good neighborly relations, norms of administrative law, public administration, territorial communities, state authorities.

Вступ. Український народ однозначно взяв курс на членство в Європейський Союз (далі – ЄС). Реалізація положень Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, вимагає по-новому поглянути на проблему транскордонного співробітництва, адже розвиток міжрегіонального співробітництва західних областей України є однією з характерних рис інтеграційних і субінтеграційних процесів у Європі та Україні. Позитивний ефект від розширення ЄС визначається рівнем і динамікою розвитку як української економіки загалом, так і регіонів, їх здатністю адаптуватися до змін на міжнародних ринках [1].

Стимулювання транскордонного співробітництва України з країнами-учасницями ЄС і протидія правопорушенням у цій сфері здійснюється нормами майже всіх галузей національного права. Провідне місце серед них належить нормам адміністративного права, адже на їх основі забезпечується митний і прикордонний режими, підписуються договори про співпрацю, укладаються адміністративні угоди тощо. Як уже зазначено, транскордонне співробітництво України країн-учасниць ЄС має як позитивні, так і негативні сторони. Серед останніх передусім треба відзначити проблему контрабанди та нелегальної міграції. Загалом ступінь довіри громадян і, як засвідчують результати соціологічних досліджень, загальна довіра громадян до державного апарату становить дещо більше ніж 11% [2]. Це сталося через різні причини: високі сподівання після Революції Гідності на органи державної влади, що ті без напруженої праці громадян забезпечать високі стандарти життя й подолають політичні суперечності всередині демократичної прозахідної коаліції, через які багато реформ провалені. Як результат, у різних сферах суспільного життя, в тому числі транскордонного співробітництва, накопичуються системні виклики.

Усе це вимагає по-новому поглянути на роль норм адміністративного права України та Румунії в системі забезпечення транскордонного співробітництва.

До окремих аспектів адміністративно-правового забезпечення транскордонного співробітництва України та Румунії звертали свої наукові пошуки вчені: І. Бабець, І. Бабинець, А. Бальян, В. Галуцько, П. Діхтєвський, В. Комірня, Л. Корольчук, О. Кривцова, О. Кузьменко, С. Куліна, А. Куліков, О. Кушніренко, М. Лізанець, О. Лукаш, Г. Повх, М. Рібіс, Н. Ротар, Є. Рябінін, С. Стеценко, Р. Федан, Д. Філеп, Г. Чубай-Федоренко, Ю. Шолох, С.-S. Sărațu та ін. Проте безпосередньо предметом їхнього аналізу ця тема не була, вони свої наукові пошуки зосереджували на більш загальних, спеціальних чи суміжних викликах.

Постановка завдання. Мета статті полягає в тому, щоб на основі теорії адміністративного права України та Румунії, чинного національного законодавства України та Румунії розкрити роль норм адміністративного права України та Румунії в системі забезпечення транскордонного співробітництва.

Результати дослідження. Основними завданням норм адміністративного права України є так: 1) забезпечення публічних суб'єктивних прав, свобод і законних інтересів невіддільних фізичних і юридичних осіб; 2) забезпечення нормального функціонування публічних інститутів дер-

жави й суспільства; 3) приведення стандартів адміністративно-правового регулювання України до вимог «acquis communautaire» правової системи ЄС; 4) забезпечення розвитку засад громадянського суспільства в Україні водночас як мети й засобу функціонування всієї державно-правової дійсності; 5) розвиток конституційно-правових засад із надання адміністративних послуг; 6) розвиток адміністративно-правових засад із запобігання та протидії корупції; 7) забезпечення запобігання (профілактики) правопорушенням засобами адміністративного права; 8) сприяння фізичним і юридичним особам у публічному забезпеченні безпечними продуктами харчування, якісними промисловими товарами та послугами; 9) створення належних умов для організації й функціонування органів виконавчої влади та місцевого самоврядування [3].

Норми адміністративного права Румунії регулюють: організацію та функціонування органів публічної адміністрації; відносини між органами публічної адміністрації та юридичними й фізичними особами; права й обов'язки державних службовців; правовий режим публічної власності; відповідальність органів публічної адміністрації; питання адміністративної відповідальності фізичних і юридичних осіб; здійснення адміністративного контролю; питання адміністративного процесу: принципи й порядок діяльності органів публічної адміністрації [4].

Увага норм адміністративного права до розвитку прикордонних регіонів пояснюється їх інфраструктурним навантаженням у системі міжнародних економічних зв'язків, що охоплює реалізацію контрольних, бар'єрних, контактних і розподільних функцій. З огляду на це, тенденції світового розвитку в найбільш конкретизованому вигляді позначаються на специфіці господарювання прикордонних територій, а саме: такі регіони законодавчо забезпечують транскордонний рух товарів в умовах лібералізації торгівлі; виконують контактні, а також бар'єрні функції під тиском динамічно зростаючого транскордонного руху населення у формах міжнародної міграції трудових ресурсів, туризму, ділових та освітніх поїздок, що є проявом глобалізації світових міжгосподарських відносин [5].

Згідно зі ст. 2 Європейської рамкової конвенції про транскордонне співробітництво між територіальними общинами або властями (Мадрид, 21 травня 1980 р.), транскордонне співробітництво – це будь-які спільні дії, спрямовані на посилення та поглиблення добросусідських відносин між територіальними общинами або властями, які знаходяться під юрисдикцією двох або декількох Договірних Сторін, на укладання із цією метою будь-яких необхідних угод або досягнення домовленостей. Транскордонне співробітництво здійснюється в межах компетенції територіальних общин або властей, визначеної внутрішнім законодавством. Межі та характер такої компетенції цією Конвенцією не змінюються. При цьому визначено, що кожна Договірна Сторона прагне усунути будь-які юридичні, адміністративні або технічні труднощі, що можуть затримати розвиток і безперешкодне здійснення транскордонного співробітництва, у разі необхідності проводить консультації з іншою або іншими зацікавленими Договірними Сторонами (ст. 4 Конвенції) [6].

В умовах сьогодення провідним нормативним актом у сфері транскордонного та міжрегіонального співробітництва є Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, у якій ця категорія вживається тридцять п'ять разів. Зокрема, сторони взяли на себе зобов'язання підтримувати транскордонне та міжрегіональне співробітництво, а також визначено, що сторони мають забезпечувати співробітництво й координацію між усіма відповідними органами та агентствами на їхніх територіях з метою сприяння транзитним перевезенням і транскордонному співробітництву; створюють підкомітет з питань митного співробітництва, однією з функцій якої є транскордонне митне співробітництво й управління, а також взаємна адміністративна допомога в митних справах; визначено, що «транскордонне надання послуг» означає надання послуг, вагомим елементом транскордонного співробітництва є забезпечення транскордонного телебачення; не застосовувати й не підтримувати будь-яких заходів, які обмежують транскордонне надання електронних комунікаційних послуг; підтримувати діалог з питань регулювання електронної торгівлі, що включає *inter alia* питання визнання сертифікатів електронних підписів, виданих населенню, і сприяння розвитку послуг транскордонної сертифікації [7].

Окрема глава (27) аналізованої Конвенції присвячена транскордонному та регіональному співробітництву, згідно з нею сторони сприяють взаєморозумінню і двосторонньому співробітництву у сфері регіональної політики щодо методів формування й реалізації регіональних політик, зокрема багаторівневого управління та партнерства, з особливим наголосом на розвитку відгалужених територій і територіальному співробітництву, при цьому створюючи канали зв'язку та активізуючи обмін інформацією між національними, регіональними й місцевими органами

влади, соціально-економічними утвореннями та представниками громадянського суспільства. Сторони підтримують і посилюють залучення місцевих і регіональних органів влади до транскордонного й регіонального співробітництва та відповідних управлінських структур з метою посилення співробітництва шляхом створення сприятливої законодавчої бази, підтримки й нарощування потенціалу розвитку, а також забезпечення зміцнення транскордонних і регіональних економічних зв'язків і ділового партнерства. Сторони зміцнюють і заохочують розвиток таких складників транскордонного та регіонального співробітництва, як *inter alia* транспорт, енергетика, комунікаційні мережі, культура, освіта, туризм, охорона здоров'я й інші сфери, охоплені цією Угодою, що містять елементи транскордонного та регіонального співробітництва. Сторони, зокрема, сприяють розвитку транскордонного співробітництва щодо модернізації, забезпечення обладнанням і координації роботи служб надання допомоги за умов надзвичайних ситуацій [7].

Крім того, вагомими адміністративними актами в аналізованій сфері є Державна програма розвитку транскордонного співробітництва на 2011–2015 роки, затверджена Постановою Кабінету Міністрів України від 1 грудня 2010 р. № 1088 [15], Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2020 року, затверджена Постановою Кабінету Міністрів України від 6 серпня 2014 р. № 385, а також численні угоди про транскордонне співробітництво, підписані між Україною та державами-сусідами [8].

Що стосується теорії адміністративно-правового забезпечення, то цікавими у цій сфері є напрацювання А. Іванищука, присвячені загалом судовій гілці влади. Він вважає, що адміністративно-правове забезпечення судової гілки влади – це цілеспрямований нормативно-організаційний вплив норм адміністративного права, які розвивають та уточнюють конституційні норми, що визначають теоретико-правові засади функціонування судової гілки влади з метою створення належних умов для забезпечення суддями прав, свобод і законних інтересів фізичних і юридичних осіб, публічного інтересу держави й суспільства загалом. Змістом адміністративно-правового забезпечення судової гілки влади є система норм адміністративного права, основоположні засади (концепції, доктрини та принципи правового регулювання), адміністративно-правові відносини й адміністративний інструментарій (форми та методи адміністративної діяльності й адміністративні процедури), які в сукупності формують комплексний інститут адміністративного права, що наповнений численними вертикальними й горизонтальними зв'язками, поєднує однієї суспільні відносини [9].

Основними суб'єктами транскордонного співробітництва є органи місцевого самоврядування, місцеві органи виконавчої влади, громадські організації та представники центральних органів виконавчої влади на місцях.

Згідно з Конституцією України, в Україні визнається й гарантується місцеве самоврядування. Місцеве самоврядування є правом територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання в сільську громаду жителів кількох сіл, селища та міста – самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції й законів України. Місцеве самоврядування здійснюється територіальною громадою в порядку, встановленому законом, як безпосередньо, так і через органи місцевого самоврядування: сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі органи. Органами місцевого самоврядування, що представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ і міст, є районні й обласні ради. Сільські, селищні, міські ради можуть дозволяти за ініціативою жителів створювати будинкові, вуличні, квартальні та інші органи самоорганізації населення й наділяти їх частиною власної компетенції, фінансів, майна. Обласні та районні ради затверджують програми соціально-економічного й культурного розвитку відповідних областей і районів і контролюють їх виконання; затверджують районні й обласні бюджети, які формуються з коштів державного бюджету для їх відповідного розподілу між територіальними громадами або для виконання спільних проектів і з коштів, залучених на договірних засадах з місцевих бюджетів для реалізації спільних соціально-економічних і культурних програм, і контролюють їх виконання; вирішують інші питання, зараховані законом до їхньої компетенції [10].

Зазначені конституційні норми уточнені в Законі України від 21 травня 1997 р. № 280, згідно з яким місцеве самоврядування здійснюється територіальними громадами сіл, селищ, міст як безпосередньо, так і через сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі органи, а також через районні й обласні ради, які представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст. При цьому органи місцевого самоврядування та їх асоціації можуть входити до відповідних міжнародних асоціацій, інших добровільних об'єднань органів місцевого самоврядування; до повноважень органів місцевого самоврядування в галузі зовнішньоекономічної діяльності, зокрема, належить укладення й забезпечення виконання в установленому законодавством поряд-

ку договорів з іноземними партнерами на придбання та реалізацію продукції, виконання робіт і надання послуг; сприяння зовнішньоекономічним зв'язкам підприємств, установ та організацій, розташованих на відповідній території, незалежно від форм власності; сприяння у створенні на основі законодавства спільних з іноземними партнерами підприємств виробничої й соціальної інфраструктури та інших об'єктів; залучення іноземних інвестицій для створення робочих місць; організація й контроль прикордонної та прибережної торгівлі; забезпечення на відповідній території в межах наданих повноважень реалізації міжнародних зобов'язань України [11].

У свою чергу, транскордонне співробітництво на місцях здійснюють і місцеві органи виконавчої влади. Відповідно до Закону України «Про місцеві державні адміністрації» від 9 квітня 1999 р. № 586-XIV, місцева державна адміністрація є місцевим органом виконавчої влади і входить до системи органів виконавчої влади. Місцева державна адміністрація в межах своїх повноважень здійснює виконавчу владу на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці, а також реалізує повноваження, делеговані їй відповідною радою. Зокрема, до повноважень у галузі міжнародних і зовнішньоекономічних відносин належить таке: виконання зобов'язань за міжнародними договорами України на відповідній території; сприяння розвитку міжнародного співробітництва в галузі економіки, захисту прав людини, боротьби з тероризмом, екологічної безпеки, охорони здоров'я, науки, освіти, культури, туризму, фізкультури і спорту; укладання договорів з іноземними партнерами про співробітництво в межах компетенції, визначеної законодавством; сприяння зовнішньоекономічним зв'язкам підприємств, установ та організацій, розташованих на її території, незалежно від форм власності; сприяння розвитку експортної бази і збільшенню виробництва продукції на експорт; організація прикордонної й прибережної торгівлі; сприяння діяльності митних органів і прикордонних служб, створення умов для їх належного функціонування; внесення пропозицій щодо залучення іноземних інвестицій для розвитку економічного потенціалу відповідної території [12].

Вагомий вклад у транскордонне співробітництво вносять громадські організації, наприклад, Ужгородським інститутом транскордонного співробітництва в ході реалізації проекту надано політичні рекомендації, зокрема, в частині раціонального використання фінансових, інформаційних і людських ресурсів у процесі транскордонної співпраці, що вже пройшли належну практичну апробацію [13].

Провідне загальнодержавне й у деяких аспектах транскордонне значення мають Державна прикордонна служба та Державна митна служба України. Вони безпосередньо забезпечують прозоре, сприятливе, комфортне переміщення людей і товарів відповідно до законів України, міжнародних угод та особливостей міжрегіональних угод між прикордонними західними областями України та країнами-сусідами ЄС.

Прикладом зазначеного є міжнародний Протокол між Адміністрацією Державної прикордонної служби України та Генеральним інспектором Прикордонної поліції Міністерства внутрішніх справ Румунії про порядок обміну статистичною й аналітичною інформацією про обстановку на державних кордонах України та Румунії від 31 травня 2016 р., згідно з яким українські прикордонники й румунська прикордонна поліція здійснюють обмін статистичною та аналітичною інформацією про обстановку на державному кордоні й прогнозами щодо її розвитку, а також результатами їхньої діяльності з метою забезпечення безпеки державного кордону [14]. Безпосереднім прикладом у цій сфері є функціонування спільного для України (Адміністрації Державної прикордонної служби України) та Румунії (Генерального інспекторату Державної прикордонної поліції України Румунії) контактної пункту «Порубне», який створений з метою підвищення ефективності боротьби з незаконною міграцією і транскордонною злочинністю, підтримання суспільної безпеки й громадського порядку в контрольованих прикордонних районах (зонах), розвитку співробітництва між органами охорони державного кордону в контрольованих прикордонних районах (зонах) держав. Співробітники контактної пункту виконують завдання відповідно до національного законодавства держави, яку вони представляють, і дотримуються законодавства держави, на території якої знаходиться контактний пункт (України) [15].

Усе вищевикладене дає можливість резюмувати таке:

– український народ, узявши курс на членство в ЄС, здійснює для цього низку правових, соціальних, економічних, організаційно-правових, екологічних тощо заходів, у цьому переліку потреба розвитку транскордонного співробітництва України з країнами-учасниками ЄС (зокрема Румунією) посідає провідне місце;

– Румунія є повноцінним членом ЄС і НАТО, однак громадяни Румунії не задоволені рівнем свого життя й діяльності влади щодо ефективної боротьби з корупцією;

- вагомим чинником вирішення першого питання є взаємовигідне транскордонне співробітництво між прикордонними регіонами України та Румунії;
- стратегічною метою транскордонного співробітництва України та Румунії є повне подолання адміністративних (передусім митних і візових) і технічних перепон щодо вільного спілкування громадян дружніх країн, вільного переміщення товарів і послуг;
- поточними завданнями транскордонного співробітництва є стимулювання транскордонного руху товарів в умовах лібералізації торгівлі; обмін інформацією, усунення перепон перетину кордону для громадян України та Румунії, стимулювання транскордонного руху населення, законної міжнародної міграції трудових ресурсів, взаємовигідного розвитку бізнесу, туризму, ділових та освітніх поїздок;
- провідним нормативним актом у сфері транскордонного й міжрегіонального співробітництва є Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, згідно з якою сторони взяли на себе зобов'язання підтримувати транскордонне співробітництво й координацію зусиль у правотворчій та адміністративній сферах; забезпечення транскордонного телебачення; визнання сертифікатів електронних підписів; залучення місцевих і регіональних органів влади до транскордонного та регіонального співробітництва; здійснення заохочення розвитку між сусідніми регіонами різних держав щодо транспортного сполучення, енергетики, комунікаційних мереж, культури, освіти, туризму, охорони здоров'я, надання допомоги за умов надзвичайних ситуацій;
- основними суб'єктами транскордонного співробітництва є органи місцевого самоврядування, місцеві органи виконавчої влади, громадські організації та представники центральних органів виконавчої влади на місцях (адміністрація Державної прикордонної служби (прикордонна поліція Румунії) та митні органи двох країн).

Висновки. Отже, роль норм адміністративного права України та Румунії в забезпеченні транскордонного співробітництва України між Україною та Румунією полягає в тому, що вони регулюють адміністративні дії публічної адміністрації двох країн. Ці адміністративні дії спрямовані на посилення й поглиблення добросусідських відносин між територіальними громадами й органами державної влади, які знаходяться під юрисдикцією обох країн. Крім того, за допомогою норм адміністративного права укладаються та виконуються міжнародні й адміністративні договори, здійснюється виконавча й розпорядча діяльність з метою забезпечення транскордонного співробітництва України та Румунії.

Список використаних джерел:

1. Кривцова О. Державне управління транскордонним співробітництвом в умовах формування єврорегіональних територій в Україні: теоретичні питання: автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр.: спец. 25.00.01. Київ, 2011. 20 с.
2. Ставлення громадян України до суспільних інститутів, електоральні орієнтації / Центр Разумкова. 2017. URL: <http://razumkov.org.ua/napryamki/sotsiologichni-doslidzhennia/stavlenia-hromadian-ukrainy-do-suspilnykh-institutiv-elektoralni-orientatsii-2>.
3. Адміністративне право України / В.В. Галунько, В.І. Курило, С.О. Короед та ін. Херсон: Грінь Д.С., 2015. Т. 1: Загальне адміністративне право: навчальний посібник. 272 с.
4. Săraru C.-S. Drept administrativ. Probleme fundamentale ale dreptului public. București: Editura C.H. Beck, 2016.
5. Ротар Н. Тенденції розвитку транскордонної співпраці України та Румунії в контексті євроінтеграційних процесів. Геополітика України: історія і сучасність: збірник наукових праць. Вип. 4. Київ, 2010. С. 11. URL: <http://dc-summit.info/proekty/ukraina-rumunija-moldova>.
6. Посилення ролі Єврорегіонів у здійсненні транскордонного співробітництва. Матеріали до комітетських слухань. Київ, 2015. 52 с.
7. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. Офіційний вісник України. 2014. № 75. Том 1. С. 83. Ст. 2125.
8. Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2020 року, затверджена Постановою Кабінету Міністрів України від 6 серпня 2014 р. № 385. Урядовий кур'єр. 2015. № 196.
9. Іванищук А. Адміністративно-правове забезпечення судової влади в Україні: монографія. Херсон: Грінь Д.С., 2015. 434 с.
10. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.
11. Про місцеве самоврядування: Закон України від 21 травня 1997 р. № 280. Відомості Верховної Ради України. 1997. № 24. Ст. 170.

12. Про місцеві державні адміністрації: Закон України від 9 квітня 1999 р. № 586-XIV. Відомості Верховної Ради України. 1999. № 20–21. Ст. 190.
13. Чубай-Федоренко Г. Проблеми транскордонного співробітництва України в умовах розширеного Європейського Союзу. 2012. URL: http://history.org.ua/JournALL/mo/mo_2012_21/14.pdf.
14. Протокол між Адміністрацією Державної прикордонної служби України та Генеральним інспектором Прикордонної поліції Міністерства внутрішніх справ Румунії про порядок обміну статистичною та аналітичною інформацією про обстановку на державних кордонах України і Румунії від 31 травня 2016 р. Офіційний вісник України. 2017. № 6. Ст. 24. Ст. 195.
15. Протокол між Адміністрацією Державної прикордонної служби України і Генеральним інспектором Прикордонної поліції Міністерства адміністрації та внутрішніх справ Румунії про створення і функціонування контактного пункту «Порубне». Офіційний вісник України. 2006. № 40. Ст. 218. Ст. 2715.
16. Про ратифікацію Угоди між Україною та Європейським Союзом про внесення змін до Угоди між Україною та Європейським Співтовариством про спрощення оформлення віз: Закон України від 22 березня 2013 р. № 157-VII. Відомості Верховної Ради України. 2014. № 10. Ст. 107.
17. ЄС підписав угоду про безвізовий режим для України / РБК України. 2017. URL: <https://www.rbc.ua/ukr/news/ukraina-es-podpisali-soglashenie-bezvizovom-1494944142.html>.
18. Державна програма розвитку транскордонного співробітництва на 2011–2015 роки, затверджена Постановою Кабінету Міністрів України від 1 грудня 2010 р. № 1088. Урядовий кур'єр. 2010. № 230.
19. Адміністративне право України. Повний курс: підручник / В. Галунько, П. Діхтієвський, О. Кузьменко, С. Стеценко та ін. Херсон: ОЛДІ-ПЛЮС, 2018. 446 с
20. Європейська конвенція про транскордонне телебачення від 5 травня 1989 р. № ETS(132). Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/994_399/card6#Public.

УДК 342.9

САРИБАЄВА Г.М.

СИСТЕМАТИЗАЦІЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я В УКРАЇНІ: КЛАСИФІКАЦІЯ, ВИДИ

У статті обґрунтовується потреба класифікаційного розподілу систематизації законодавства у сфері охорони здоров'я для ретельного вивчення реального її ресурсу. Звертається увага на етимологічне значення класифікації й роль критеріїв для її здійснення. Враховуючи значну кількість та розмаїття підходів у правовій науці до питання класифікації правових явищ, автором зазначається про відсутність наукових робіт, безпосередньо присвячених класифікації та видам систематизації законодавства у сфері охорони здоров'я. Пропонується авторський варіант класифікаційного розподілу систематизації законодавства у сфері охорони здоров'я на види, із одночасним виокремленням різних критеріїв. Автором пропонується використовувати для позначення окремих різновидів систематизації слово «вид», враховуючи етимологічне значення цього слова, а також для формування авторської концепції класифікаційного розподілу систематизації законодавства у сфері охорони здоров'я на види, напрацювання вітчизняної правової, в тому числі й адміністративно-правової науки щодо класифікації, критеріїв класифікації та виокремлення видів, безперечно, із урахуванням специфіки об'єкта такої класифікації. Зокрема, автором пропонується розподіл систематизації законодавства у сфері охорони здоров'я на види залежно від: суб'єкта її здійснення, сфери поши-